

Istentisztelet 2022. február 13-án

„Ikábód” - Odavan Izráel dicsősége

Fohász: „Irgalmas és kegyelmes az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy. Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. Amilyen irgalmas az apa fiához, olyan irgalmas az Úr az istenfélőkhöz.” **Ámen** (Zs 103,8-13)

Kezdő ének: 91,1-2 – Aki a felséges Úrnak...

Fennálló ének: 445,1 – Szólsz hozzám, Istenem...

Fő ének: 445,2-6 – Sok szép ígéretem...

Lekció: 1Sámuel 3,19-4,1-10

19 Sámuel felnövekedett. Az Úr pedig vele volt, és igéiből semmit sem hagyott beteljesületlenül. 20 És megtudta egész Izráel Dántól Beérsebáig, hogy az Úr prófétájaként rendelte Sámuel. 21 Az Úr még többször is megjelent Sílóban, és kijelentette magát az Úr Sámuelnek igéje által Sílóban.

1 Sámuel beszéde pedig eljutott egész Izráelhez. Izráel azután hadba vonult a filiszteusok ellen, és tábort ütöttek Eben-Háézer mellett, mert a filiszteusok már Afékban táboroztak. 2 A filiszteusok csatarendbe álltak Izráellel szemben, heves harc kezdődött, és vereséget szenvedett Izráel a filiszteusoktól, akik levágtak a harcmezőn mintegy négyezer embert. 3 A hadinép visszavonult a táborba, és Izráel vénei ezt mondták: Miért veretett meg ma bennünket az Úr a filiszteusokkal? Hozzuk el ide Sílóból az Úr szövetségládáját, jöjjön közénk, és szabadítson meg bennünket ellenségeink kezéből! 4 Ekkor a nép követeket küldött Sílóba, és elhozták onnan a kerúbokon trónoló Seregek Urának a szövetségládáját. Éli két fia, Hofní és Fineás is ott volt Isten szövetségládájával. 5 Amikor az Úr szövetségládája megérkezett a táborba, egész Izráel olyan nagy ujjongásban tört ki, hogy még a föld is megrendült bele. 6 Meghallották a filiszteusok is a hangos ujjongást, és azt kérdezték: Mi ez a nagy ujjongás, ami a héberek táborából hallatszik? És megtudták, hogy az Úr ládája érkezett meg a táborba. 7 Ekkor félelem fogta el a filiszteusokat, és ezt mondták: Isten jött a táborba! Jaj nekünk – mondták –, mert ilyen még nem volt sohasem! 8 Jaj nekünk! Ki ment meg bennünket ennek a hatalmas Istennek a kezéből? Ez az az Isten, aki mindenféle csapással sújtotta Egyiptomot a pusztában! 9 Filiszteusok! Legyetek erősek, legyetek férfiak, különben szolgálai lesztek a hébereknek, ahogyan ők szolgáltak nektek. Legyetek férfiak, harcoljatok! 10 Harcoltak is a filiszteusok, és Izráel vereséget szenvedett. Mindenki hazafelé menekült, mert a vereség igen súlyos volt: elesett Izráelből harmincezer gyalogos. 11 Elvették az Isten ládáját is. Éli két fia, Hofní és Fineás is meghalt.

Imádság:

Irgalmas Istenünk, Atyánk az Úr Jézus Krisztus által! Vágyakozó szívvel jövünk eléd, annyi teher, nyomorúság vesz körül minket, elfáradtunk a küzdelmekben. Sokszor nagy a kísértés, hogy önsajnálamba merüljünk, és emiatt nem is vesszük észre azt a kegyelmet, erőt, megtartatást, amivel hordozol és tartasz minket. Szeretnénk felismerni életünk eseményei mögött oltalmazó jelenlétedet, és megerősödni abban a bizonyosságban, hogy szeretsz minket, akkor is, ha mi úgy

érezzük, hogy nem áld, hanem sújt karod. Pedig összeroskadnánk a béklyó súlya alatt, ha nem tartanád alattunk karodat.

Mennyei Atyánk, ebből a lelki viharból, bűnből minden bajból menekülünk hozzád. Kérjük, várjuk ígédet, hogy szólj hozzánk. Igen, nem biztos, hogy simogatásra van szükségünk, lehet, hogy intésre. De tudjuk, hogy amíg szólsz, addig bizonyosak lehetünk afelől, hogy fontosak vagyunk a számodra, értékesek a szemedben, és nem mondtál le rólunk. Így szólj hozzánk most is, hogy legyen szavad ír, s gyógyító erő, mellyel leveszed rólunk bűneink terhét. Így sietünk hozzád, mert szomjazzuk kegyelmedet. *Ámen*

Igehirdetés előtti ének: 512,6 – Szólj, és csitítsd a bűt...

Alapige: 1Sámuel 4,19-22

„Fineás felesége pedig terhes volt, közel a szüléshez. Amikor meghallotta a hírt, hogy elvették az Isten ládáját, és meghalt az apósa meg a férje is, összegörnyedt és megszült, mert rátörtek a szülési fájdalmak. És amikor haldoklott, ezt mondták a mellette álló asszonyok: Ne félj, mert fiút szültél! De ő nem felelt, nem is figyelt oda, hanem elnevezte a gyermeket Íkábódnak – ami azt jelenti: odavan Izráel dicsősége –, mert elvették az Isten ládáját, és odalett az apósa, meg a férje is. Ezért mondta: Odavan Izráel dicsősége, mert elvették az Isten ládáját!”

Kedves Testvéreim!

Tragikus események sora van mai igénkben. A gyermek Sámuel felnövekedik Élinél az Úr házában, Isten kijelenti magát neki, ezzel kinyilvánítja népe előtt, hogy prófétájaként választotta és szól általa. Azonban, bár „Sámuel beszéde eljutott egész Izráelhez”, nem látjuk ennek nagy foganatját a nép életében. Bár az Úr kijelentése hangzott és hallatszott, a nép vezetői nem figyeltek rá. Ez akkor lesz nyilvánvalóvá, amikor a filiszteusok megtámadják őket és harcba kell vonulniuk. A filiszteusok – a mai palesztinok elődei – nem voltak itt őslakosok, a tengeren át Kréta (Kaftór) felől érkeztek Palesztinába, ahol 5 városállamot alakítottak ki. Isten gyakran engedte őket harcba szállni népével, és olykor, amikor az izráeliek elfordultak Tőle, győzni is engedte őket. Ez történik most is.

A harc előzményeiről nem szól a Szentírás, de a csata végkimenetele meglehetősen lesújtó volt Izráel fiai számára: vereség és négyezer halott. Mi következik ezután? Odáig rendben van, hogy „Izráel vénei ezt mondták: Miért...” Van helye annak, hogy az okot keressük. De nem mindegy, hogy hogyan, és hogy milyen kapcsolatról árulkodik ez az Úrral? Van-e benne alázat, bűnbánat, istenkeresés? Itt sajnos nincs. Mert a „miért” után az következik, hogy „veretett meg ma bennünket az Úr a filiszteusokkal?” Vagyis az Úr okozta ezt, mondják. Megveretett minket, ilyen bajt hozott ránk, hogy tehetette ezt velünk? Vajon, amikor a harcba indultak, kérdezték-e

akarátát, kérték-e a tanácsát, vezetését, erejét? Nyilvánvalóan nem. De most mégis rajta kérjük számon, hogy miért?

Kedves Testvéreim, láthatjuk, milyen az ember, mert azóta is ilyen, ilyenek vagyunk. Sokszor Nélküle, Tőle függetlenül magunkat cselekszünk, hozunk meg döntéseket, kezdünk vállalkozásokba, de ha gond van, akkor Ő az oka, Ő a hibás, a felelős, akit számon kérünk a kudarc miatt – minimum úgy, hogy miért engedte meg, miért nem akadályozta meg? *„Miért veretett meg?”* – mondják. De nem borulnak Eléje, hogy megkérdezzék Tőle, mi az oka a vereségnek? Mit kellene tennünk, mit vétettünk, mit rontottunk el? Viszont egy olyan döntést hoznak, ami megint csak megkerüli Istent és figyelmen kívül hagyja rendelkezéseit. Egyfajta „kényszer” alkalmaznak Vele szemben. Ha nem segített az előbb, akkor most majd magunkkal visszük és elvárjuk, kikényszerítjük Tőle, hogy győzelemre vigyen minket. Ugyanis pontosan ezt jelenti az az elhatározás, hogy *„Hozzuk el ide Silóból az Úr szövetségládáját, jöjjön közénk, és szabadítson meg bennünket ellenségeink kezéből!”*

És bizony tragédia, amikor az ember így közelít Istenhez, így bánik Vele, szolgálatába akarja fogni, kikényszeríteni Tőle a saját akarátát. Teljesen pogányos gondolkodás ez, aminek alapján a szövetség ládájának talán valami mágikus erőt tulajdonítottak, hogy ha ott van, akkor biztos a győzelem. Mindenképpen, azt gondolták, hogy Istennel ezt meg lehet tenni. Ha más népek magukkal viszik, látványosan felvonultatják az isteneiket, akkor visszük mi is a szövetségládát, szabadítson meg minket. Bálvánnyá teszik a szövetségládát (Istent jelenítették meg és ábrázolják ki vele), Ő pedig nem egy manipulálható személy, végképp nem bálvány, akit hurcolni lehet bárhova is. Tudjuk, a pusztai vándorlás során is milyen körültekintően kellett bánni a szent sátor minden felszerelésével, és a szövetségláda soha nem volt Isten kiábrázolása, hanem emlékeztetés a szövetségre, amelybe népét befogadta, valamint az Ő szentségére és jelenlétére népe között.

„Ekkor a nép követeket küldött Silóba, és elhozták onnan a kerúbokon trónoló Seregek Urának a szövetségládáját. Éli két fia, Hofni és Fineás is ott volt Isten szövetségládájával”. Senkit nem zavar ez a szándék, Éli pap fiai, mintegy a jelenlétükkel is legalizálják ezt a lépést. Milyen szomorú, hogy a papok, akiknek a szentség és tisztaság felett kellett volna őrködniük, maguk is csatlakoznak és kiszolgálják ezt a pogányos szándékot. Mert ez az volt. Hiszen mi sem mutatja jobban, mint hogy *„Amikor az Úr szövetségládája megérkezett a táborba, egész Izráel olyan nagy ujjongásban tört ki, hogy még a föld is megrendült bele.”* Most már biztosak a győzelemben. Hol az alázat, a hódolat, a kérés? Elhoztuk, itt van, a győzelem biztosítva. Ennyi lenne számukra Isten, ide süllyesztették *„a kerúbokon trónoló seregek Urát”*? Egy tárgy lett, amitől a győzelmet várják?

Kedves Testvéreim, talán meglepődve látjuk, hogy Isten nem lép közbe, még ezt is megengedi, de azért ez a dolog nem marad következmények nélkül.

Tudjuk a Szentírásból, hogy annak idején Jerikó harc nélküli ostromakor vitték a nép élén a szövetségládát, de az Isten utasítására történt, némán, fegyelmezetten, járták körbe hét napon át a várost – deklarálva az Ő fenségét és hatalmát, ami ez esetben leginkább a nép számára volt hitvallás és megerősítés, hogy ezt a területet Isten birtokba adja népének. De szó sem volt róla, hogy a láda jelenléte biztosítaná a győzelmet... Egyébként is a szövetségláda nem volt része Izráel harci fegyverzetének, viszont az Úr akaratának, igéjének megkérdése, az imádság annál inkább, már amikor nem hanyagolták azt el.

Amikor a filiszteusok meghallják az üdvivalgást és megtudják az okát, megijednek. Az Úr velük mondatja ki, hogy ez nem szokott előfordulni. *„Isten jött a táborba! Jaj nekünk – mondták –, mert ilyen még nem volt sohasem!”* Okkal félnek, hiszen az ő harci gondolkodásuk szerint az ő isteneiknél erősebb Isten jött velük harcolni. Azonban az Úr megengedi, hogy mégis a filiszteusok győzzenek. Őt nem lehet kényszeríteni, nem manipulálható. Ő nem irányítható, mert nem eszköz, és nincs az ember szolgálatában, különösen nem áll hűtlen népe szolgálatában. Így bánni Vele, az biztos vereséget jelent. Az Úr megtagadja a győzelmet ettől a seregtől, és megengedi, hogy harmincezer izráeli vesszen el a csatában. Micsoda tragédia!

Sőt, a tragédiában megpecsételődik hűtlen papjai sorsa is, akik eddig vétkeikkel már kihívták maguk ellen haragját, hiszen magatartásuk miatt a nép megutálta az Úrnak való áldozatot. Ő már korábban kimondta ítéletét Éli háza felett, ami most teljeseedik be. Meghal Hofni és Fineás, meghal majd a hírek hallatán Éli is, amikor megtudja, hogy még a szövetségláda is a filiszteusok zsákmánya lett. Mert ez a legnagyobb tragédia – ugyanis ez olyan, mintha Istentől fosztották volna meg a népet, a Vele való szövetség kézzelfogható jele nélkül maradtak... A pogány gondolkodás szerint a győztesek mindig a leigázott népek istenei felett is győzelmet ülte. Az Úr pedig megengedi, hogy ez a látszat itt igaznak tűnjön, de népének meg kell tanulnia, hogy nincs olyan, hogy *„Isten ezt nem engedheti meg”*. Akik semmibe veszik az Ő szövetségét, azoktól megvonja azt.

A Szentíró, aki ezeket az eseményeket leírta, tudja, hogy ennek az ütközetnek a helyét később éppen Sámuel nevezi el Eben-Háézer-nek (Segítés köve, 1Sám 7,12), ahol már győzelmet adott nekik az Úr a filiszteusok felett. De ez a hely azt a vereséget is hirdeti, amikor népe öntelten akarta Őt a maga szolgálatába kényszeríteni. Íme, egy emlékeztető helynek két oldala, két különböző eseménye is lehet. És jó arra gondolni, hogy pont itt, ahol ez a tragikus vereség megtörtént ad Isten később győzelmet az istenfélő népnek.

A sok tragédia mellett még nem szóltunk Fineás felségéről, aki a hír hallatára megszüli gyermekét. Öröm, hogy fiú születik a világra – de tragédia, hogy anyja élete árán, aki nem tud örülni annak, hogy fia született, mert a történetek miatti fájdalma nagyobb. Ezért nevezi el a gyermeket Ikábódnak – *elveszett, oda a dicsőség* – nek. Isten dicsősége elfordult népétől, milyen szomorú, hogy egy gyermek ezt a nevével hirdeti. Ide juttatta a népet, hogy Isten nélkül, a saját feje, akarata szerint cselekedett. Emlékeztet arra az állapotra, hogy ilyen reménytelen helyzetben van az ember Isten dicsősége nélkül – *„mindenki vétkezett, és nélkülözi Isten dicsőségét”* (Rm 3,23). Igen, oda a dicsőség mindannyiunk számára.

De ahogyan válhatott ez a hely Eben-Háézerré (azaz: *mindeddig megsegített minket az Úr*), úgy szólhatunk mi is arról a kegyelemről, hogy az elvesztett dicsőséget Isten visszaadta Jézus Krisztusban. *„Ő Isten dicsőségének kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült.”* (Zsid 1,3) és *„Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán”.* (2K 4,6) Akinek felragyogott Krisztus dicsősége, az semmilyen körülmények között sem reménytelen. Benne Isten visszaadott és kínál mindent, amitől a bűn elválasztott, beleértve Önmagát. *Ámen*

Imádság:

Mennyei Urunk, fájdalmas látnunk, hogy mennyi tragédia vesz körül minket. Némelyikről magunk tehetünk, vagy azok, akiket érint, valami meg rajtunk kívül történik. De a végeredmény ugyanaz: oda a dicsőség. Kilátástalansággal, reménytelenséggel, nincs-tovább-helyzetekkel találkozunk naponta. Juttass el, kérünk arra a felismerésre, hogy nem vádaskodás a dolgunk, hanem alázat és bűnbánat, hogy meglássuk, mi az oka annak, ha kénytelen vagy keményebben belenyúlni az életünkbe. Add időben felismernünk a Tőled való eltávolodásunkat, a langyosságunkat, a sok más egyébben való bizakodásunkat. Lássuk meg, ha mi is a szolgálatunkban szeretnénk látni Téged ahelyett, hogy hódolnánk Előtted, Neked adnánk a dicsőséget... Segíts, hogy megtérésre jussunk.

Köszönjük szent Fidat, az Úr Jézus Krisztust, aki számunkra az elvesztett dicsőséget visszaszerezte, akiben szemlélhetjük a Te dicsőségedet. Akiben mellénk álltál és vállaltál minket. Kérünk, az Ő keresztjéért, könyörülj rajtunk, különösen is kiáltunk most a betegekért, kórházban vagy otthon szenvedőkért, hogy a Megváltó Úr Jézus Krisztusban legyen orvosuk, gyógyítójuk, szabadítójuk. Az Ő szeretetéért kérünk, hallgass meg. *Ámen*

Mi Atyánk... Áldás...

Záró ének: 466. dicséret – Rád tekint már hitem...